

עין משפט
גר מצות
:ר

לֵאמֹר אֲנִי פִּי'א מִהֵלֵךְ
בְּמִדְבָּר הַלֵּלָהּ יֵט
סָמָךְ עֵשֶׂן קָמָד טוֹשֵׁעַ
יֵד סִי שֶׁה סָפִיק יֵט
וּסָפִיק כּ וּסָפִיק סֵה
לֵאמֹר אֲנִי שֶׁס פִּי'א הֵלֵךְ
בְּ מִדְבָּר וּפִדֵּי מִהֵלֵךְ
וּבְכִרְמִי וּפִדֵּי מִהֵלֵךְ
הֵלֵךְ וּפִדֵּי שֶׁס הֵלֵךְ כִּסְמָךְ
שֶׁס וּפִדֵּי רִי'א טוֹשֵׁעַ יֵד
סִי שֶׁס סָפִיק י וּסָפִיק יֵט
יֵד טוֹ שֶׁס סָפִיק סָפִיק
סֵה

לד' ג' מ"י פ"א מהלכות
מעילה ה"ג ח' סנה
לפנין שם טושי"ם י"ד ס'
שמו טע"ף א'
ל"ח ד' מ"ח ס"ה מהל'
בסוחר ה"ג א' (ופ"ב)
ה"ה"ן סנה עש"ן ר"א
טושי"ם י"ד ס' שמו טע"ף
א' י"ג"ס בהנה"ס:
ל"ב ה' מ"י פ"ח שם הלכה
י' סנה עש"ן ר"ב:
ב' ו' מ"ח ס' ה"ג והל"י
סנה עש"ן סס:

מוסף רש"י

[illegible]

יְבִינוּ חֲנָאֵל

[illegible]

ע"י לא-תקפה אסורין בגזירה ועבודה
ק"ב ו' ולכך יכול למוקפה אלמא אפי'
גבר והקדישה צעודה צידו ודחי רבה
ד' ואע"פ שאין לכהן צו כלום דאפי'

הסי
שנים
ש"ס
עולם
ימרי
רק
עוצמת
(קולת)
עוצמת
עין
מזרען
הסנה

דקתני המע"ה ובי רב
ובעבודה אמר ליה רב
לעולם אימא לך תקפו
ואפילו הכי אסורים ב
הבאה ממליה שאני א
תניא דמס"ע לך ^(א) תקפו
להתעשר ואי ס"מ ^(ב) תקפו
מידו אמאי נכנסין לדי
בממונו של כהן אמר
לא תסייעיה למר ה
דלית ליה אלא תשעו
בר חיובא הוא שפי
חיובא הוא תשעה לא
אמר אבי לאו מילתא
בר עשורי היא ^(ג) דתני
לתוכן כולן פטורין ואי
לעשר ממה נפשך דא
מעשר ואי לאו בר ה
הראוי ^(ד) דאמר ^(ה) רב

לגורן אחר דלא באו לעולם לכל
 עשרה מתחלה הוא דאזעטערך לערפ
 ירן. תימה דלנעל ברובא וליחייבו
 זיין אל בעיל היינו מדרבנן קבוע
 וזר וההיתר נזכרן וידועין ולא ידע
 ובריה נמי לא הוי כדפרי' בחולין
 בעדר רק אחד דליכא רובא דלשון
 גרר בבבין ראווי. תימה דהכא
 לא היכא דליין יז אם עשרה והתחיל
 ופ"ה פטורים אומן עשאו ולא יטערו
 זן פטור ראווי להשלים המזין אבל
 המזין ויהא עשירי וי"א קודם
 ים מוני ביניהם אם לאו וכן יעשה
 ישאר עשרה יטערפו לגורן אחר:
 ולא

ואינו תמירו: **כולן פטורין**. בין אפות
רואי השלים ולבא לכלל מעשר ואחמ
אשר יעבור תחת השבח אמר רחמ
ן בעי לשארי שמה יעשה תמירו ו
שלא ארו אחמו הקופץ לתוכו שפי
מן המעשר: **במזין הראוי**. כשחמ
מזין הראוי פטור. היה לו יט
ולו טעלים עד שיגיע זמן הגורן ו
בר תחת השבח פטור ולא יצדו לשע

צאיין אותו מידו דתגיא דסמיקות נכנסין ליד
ברליה ליה אלא ט' זה הספק דמה נפשך אי
בני עשורי נינהו, ומשטינן לקמן דדגי סמיקות
בככורות פ"א דף יא' ישראל שיש לו ג' פטרי

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

ממנו. מרחק: פרי מינה. מלחוח: זה; ואמר ליה רב אשמיא
לרבנא גרמין: לכפרי. שם מקום: כי אשא לנורא. כשהיה עובר
בדרך קורא לילך לכפרי: שם בבורא. כגון בהמה שילדה ואין ידוע
אם גברה בהר אם לא: אחד בבור אדם. כגון שהפילה אמו לפניו

ספק דבר הפועל בצמורה ספק רוח
הפילה והבא אחריה ככור: בין טמאין.
בגון פטר חמור: המוציא מחבירו
כו'. קס"ד אף ציד ישראל כי הוי
כסן המוציא מחבירו עליו ישראל ואם
תקפה כסן ושמיך ישראל והדר צום
הוי ישראל מוציא מחבירו: אסורין
בגזים ועצורים. תמסק שמה קדשים
הם: דקטני המוציא. משמע צד
בין ישראל: וכי לא תמסק. חמור כס
קדש לאסורין בגזים ועצורים ש"ס
לחל"ט תקפו און מוציאון אחר מידו
הקדשים מקדשות: לעולם אימלך לך.

גבי בכור דלפי' תקפו כהן מויליאן
אותו מידו מסתמא בחוקת ישראל הן
ולעולם הכהן קריי מויליא מחבירו
וטעמא דגוסא ועבודה לאו משום דיהא
לכהן שם כהן דתפשוט מיהא
להיהב דאי תקפו לא מויליאן מידו
הקדישה הוה הקדש אלא הכא משום
איסור ספק גזית קדשים וקדושה בזהא
מאליה שאני שאם בכור הוא מאליה
קדוש ואיכא תפסוקי דכרי אלא גבי
מסותא דהא קדושה בזהא אלא גבי
פיו של זה אימא לך דלפי' אם חמצי
לומר תקפה אין מויליאן הקדישה בלא
תקפה לא הוה קדוש ואין יכול להקדש
דבר שאינו ברשותו: דמסייע לך.
דגבי ספק בכורות אם תקפה כהן
מויליאן מידו: **הפסקות**. לקמן: פתח
בספק פדיון פטר חמור דמפריש עליו
טלה לאפקועי איסורא והוא לעמלו
שאין צריך לימנו ולפדון שםחמור
מחבירו ועלוי הכריא וקדוין פטר חמור
בר עשורי הוא אם יש לכהן: פתח

החמורים שנפלו לו מבית אבי אמו ישראל מפריש עליהם עשרה
 שיען ומעשכן והן שלו הלכן ספק פדיון פטר חמור ביד ישראל
 נכנסם לידר עם שאר טולאים שלו להחשאר ואז נפקא בשעירי לישוק:
 ואי ס"ד. ים לכהן זד וזכיה זד ומנאס הוא אס ילא בשעירי פטור
 ממנוטו במנוטו של כהן: למד. רבה שהוא רבו: אס בר חיובא
 הוא. אי האי נבדל בר חיובא הוא לעשורי שפדיון זה לאו פדיון
 פטור חמור שלו הוא הרי ים לו טולאים וחזיר לעשרן שפיר
 קאמר: אי לאו בר חיובא הוא. שפדיון זה של כהן לאו פטר
 ליה מדי דחשבה לאו בני עשורי מינה: לאו מינאס הוא דלמדי.
 דודאי קיימאס הוא למד דאי הוה זד וזכיה לכהן ביה מספק
 ואשטחא לכל הוי טולאים ספק חייבים במשאר ספק אין חייבים
 מספקיא לכל הוי נריך לעשורניה: אידקאמרת לעשורי נשך דכל
 מספקא חייב ספק פטור לאו בני עשורי מינה ואפילו היכא נשך דכל
 למימר ממה נשך: קאז אחד מן המניין כו'. היה מעשר טולאים
 והתחיל למנות כשהיו יולאים בפחם הדיר ועד שלא היע לעשרה
 יולאין אין אותן שבחוק הדיר ואפילו הן אלף. שאלו פטורין (י) שהם
 נכדורות (י) והבא מייסא לה מנין הראוי פטור ואותן שבחוק הדיר
 (י) ולא שעבר ככר וכל חד מינייהו ספק ככר עבר הוא: ואי ס"ד
 נשערינהו להנך דבחוק הדיר ממה נשך כל י' שיוולאין הם מעשר
 קאמר מעשר: ואי לאו בר חיובא. כגון אותן שערה שיעא הם לחבן
 כ' ג' היו בידר טולאים הדבה שהיו ראוי להשלים שטורין מניין:
 ס וממה חמם ומת אחד מן שאיין מניין המניין פטורין ושאיין
 ורפס עם אלו אלל המניין פטורין בזמין הראוי. וילך להם מאשר
 שוב אינו מעבירו פטור אחרת כשילדו לו טולאים ללרץ עמהם:
 אלל

אחריו שלישי וכן כולן עד שיצאו התשעה אלו התשעה כולל המנין פטור שאין אחד היוצא עשירי הוא הקדוש וכיון שכל אחד שיצא מן הדיר נשאר בריר הראוי להיות א"ע"ס שקודם יסקרו בסיקרא קמץ מתוך הדיר יצא לחצץ ותתערב עם המנין התשעה נ"א"ס שלא יצא אחיהו עשירי האויל ובשעה שיצאו במנינם היה בריר מי שיעברו

לו חילי ג'יב הרחמי

מסורת הש"ס

(א) וְעַתָּה חֹסֶם מִנְחָתוֹ עַל־
דָּבָר וּמִתְרִין, (ב) וְעַתָּה
פֶּדַת מִיָּד נִדְרֵי יִשְׂרָאֵל,
(ג) וְעִקְרָה כְּשֶׁנֶּה כְּבוֹדוֹ
ט. וּדְרָךְ הַשֵּׁם לְקֹדֶם כְּמֹנֶס
חֹסֶם פֶּסֶחַ ד. דָּבָר בִּיתָ,
ז. כְּבוֹדִית נֶגֶד שֶׁסָּע נַעֲ,
(ד) וְדָךְ (י) יִנָּחֵם בְּדִקְדָּמָה,
רֶשֶׁת (ה) זָלִל מִשּׁוֹם. רֶשֶׁת,
(ו) וְדָךְ נַעֲ. (ז) וְיִקְרָא כֵן,
(ח) כְּבוֹדוֹ נַעֲ: (ט) וְיִקְרָא
(א) (ב) וְעִתָּה חֹסֶם חֲזִיק
כֵּן דָּבָר מִפְּתִיחַ (ג) וְעַתָּה

הגהות הב"ח

(ב) גם' לאמר רבה מנין
הוא?

גליון השי"ס

במ' המוציא מהכירה עין
 נדה כה ע"ל תוס' ד"ה
 נמי: תוס' ד"ה והא בוי'
 א"ל א"י לרובקה. נראה
 שכן דעת הש"י בב"ק סי'
 ע"ל ד"ה עד שפסוק:

הגהות הגר"א

[א] חוב' ד"ה פוטנר וז"ה
מסקנא ב"י. נ"ב וז"ה ש"פ
אנל הרמב"ם חולק וכתב
הרשב"א דלמסקנא דמפרש
ספיקות ספק פ"ה אין
הזיה דבפ"ה לא וזה כהן
יבשה כנר לחזקת דה
הנעלים ב"י (ועמ"ש רבינו
בז"ד ס"י שט"ו ס"ק ב').

בית חננאל (המישך)

[illegible]